

On the Ashkenazi Practice of Limiting ברכת כהנים (the Priestly Blessing) to Holidays By Rabbi Noah Gradofsky

Note: Most of the texts referenced appear in an appendix below.

This thought follows on a recent conversation with Hakham Isasac Sassoon and his thoughts are shared with his permission.

During our conversation I noted the very funny comment in the recent OU responsum on ordination of women referencing “the universally accepted Ashkenazic practice that kohanim only recite ברכת כהנים on Yom Tov” (footnote 6). Although we agreed on the irony of the phrase¹, Hakham Sassoon indicated approval of the Ashkenazi practice, arguing that ברכת כהנים should not be done regularly since the requisite כוונה (intent) could not/would not be achieved on a regular basis.

I asked Hakham Sassoon whether there was a basis in חז"ל (the rabbis of the Talmudic era) for an intent requirement for ברכת כהנים. Hakham referenced BT Sota 39a, which prescribes the mitzvah blessing recited by the Kohanim prior to delivering the priestly blessing (“Who has . . . commanded us to bless His nation Israel with love”). Interestingly, when Rabbi Moses Isserless, in his gloss on Shulchan Arukh, explains the common Ashkenazi practice of limiting ברכת כהנים to holidays, he mentions a lack of requisite happiness, rather than a lack of love.² I am not aware of any חז"ל source requiring happiness as an element of performing ברכת כהנים,³ so perhaps a lack of capacity for love might be a better explanation of the Ashkenazi practice, as discussed further below, in which case *perhaps* one could go as far as to argue that a lack of joy diminishes one’s capacity to deliver the blessing lovingly.⁴ On the other hand, communal sadness might inspire a level of compassion that, if anything, would make the blessing both more loving and more needed. Hakham Sassoon suggests that perhaps the homiletical understanding that טוב עין, generosity of spirit, is helpful for blessing⁵ may also help explain the bridge between the Talmud’s requirement of love and the later suggestion that happiness is required.

The source basis for a requirement of love in performing ברכת כהנים is fairly thin but probably adequate. The Talmud does not explain the text of the blessing mitzvah blessing “to bless His nation Israel with love” or discuss a source for such a requirement. However, this does not undermine the clear implication that the blessing has an emotional requirement.⁶ Furthermore, there is a midrash, found only in compendia of aggadic midrashim, that supports the emotional requirement as well⁷:

¹ Was the irony intentional? And how did they discount Israel, where Ashkenazim regularly do ברכת כהנים or the fact that many later Ashkenazi authorities strongly decried the practice of not doing ברכת כהנים? See Arukh haShulkahn OCH 128:64, although admittedly the Arukh haShulkahn resigns himself to the practice

² See gloss on Orah Hayim 128:44.

³ See לבוש אורח חיים סימן קכח סעיף מג, stating that a mourner’s forbearance from ברכת כהנים is a matter of מנהג (custom, not law) as it is viewed as “fitting” for a person to be happy when doing ברכת כהנים.

⁴ I am not certain that this argument would be convincing.

⁵ See verse of Proverbs quoted in the Zohar text below, text accompanying footnote 9.

⁶ It is not particularly surprising that the Talmud would not explain the rationale behind the text of a blessing.

⁷ Giving credit where credit is due, I found this reference in the Art Scroll Talmud on BT Sotah 39a. The association of these texts with the blessing for ברכת כהנים is found in the באר שבע commentary in the appendix.

“Thus shall you bless the Children of Israel, say to them” (Num. 6:23) – **The Holy One, blessed is He said to the Kohanim:** Just because **I commanded you** does not mean **you should bless them reluctantly and with agitation, rather you should bless them with sincerity of heart so that your blessing be fulfilled in them. Therefore “say (אמור)” is written full (i.e. with the vav) (in other books the text reads “say” is written full and punctuated with a patah to say that a person must give peace, i.e. bless, his fellow with a full mouth, i.e. unreservedly).**⁸

כה תברכו את בני ישראל אמור להם אמור מלא כתיב אמר להם הקדוש ברוך הוא לכהנים לא מפני שאמרתי לכם שתהיו מברכין אותם באנגריא ובבהלות אלא תהיו מברכין אותם בכונת הלב כדי שתשלים הברכה בהם, לכך נאמר אמור מלא (בס"א אמור מלא ונקוד פת"ח לומר שצריך אדם ליתן שלום לחברו בפה מלא).⁸

The Zohar also indicates a tradition requiring a certain level of intent for ברכת כהנים:

It is taught: Any Kohen who is not liked by the community should not spread his hands, i.e. perform the priestly blessing . . . Any Kohen who does not like the community or the community doesn't like him should not spread his hands to bless the people, as it is written (Proverbs 22:9), “The generous person (lit. “one of good eye”) will be blessed,” read not “will be blessed,” but rather “will bless.”⁹

תאנא כל כהן דלא רחמין ליה עמא לא יפרוס ידוי. . . כל כהן דהוא לא רחים לעמא או עמא לא רחמין ליה לא יפרוס ידוי לברכא לעמא דכתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך אל תקרי יבורך אלא יברך.⁹

The above sources support a requirement of positive intent on the part of a Kohen when doing ברכת כהנים. In subsequent email discussion, I questioned Hakham Sassoon as to whether this requirement is really a justification for reducing the frequency with which Kohanim in Ashkenazi communities fulfill the mitzvah of the priestly blessing.

Hakham Sassoon noted that, in fact, there is no Talmudic source requiring the delivery of the priestly blessing on a daily basis (as he put it, to “press [a Kohen] into giving the blessing at every minyan”), although Mishnah Ta’anit 4:1 (BT 26a) indicates it was a daily fixture of the Temple service. Perhaps, Hakham Sassoon argued, daily delivery of ברכת כהנים became commonplace only in some areas. He noted:

[I]t was not only Ashkenazim who limited BK to festivals. Unlike oriental Jews, Western Sephardim have the same practice. It is well documented that in Amsterdam BK was introduced on Shabbath only under Shabbethai Tsevi's influence. The implication: prior to the 1660's it was limited to festivals. In fact outside Amsterdam, Sephardim to this day have BK only on Yameem Tobeem (including S&P in NYC!) So despite the comments of the Beth Yosef (who was born in Spain but left at age 4) one must wonder whether Iberian Jews pre-expulsion were doing it daily. I remember trying to research this many years ago but did not find a clear answer.

⁸ במדבר רבה (וילנא) פרשת נשא פרשה יא:ד, text also found with slight variation in (ורשא) פרשת נשא סימן י (without the alternate version in the parenthetical at the end). The text of במדבר רבה is reproduced in the appendix.

⁹ זוהר כרך ג (במדבר) פרשת נשא [המתחיל בדף קכא עמוד א] Note this play on words is used to other halakhic and homiletic effect in e.g. BT Sotah 38b and מדרש תנחומא וזאת הברכה סימן א

Nonetheless, there seems to be general consensus that ברכת כהנים was a fixture of the daily service,¹⁰ and Hakham Sassoon notes that it is telling that none of the people who seek to defend Ashkenazi practice raise the point that there is no explicit source requiring ברכת כהנים on a daily basis. Perhaps, he surmises, the intent requirement played a role here, though it is surprising that this was couched in reference to a lack of happiness rather than a lack of intent/love. Further, it seems to me that to the extent that there was an institution of daily priestly blessing, its elimination because of any emotional deficit would be quite suspect. Presumably, if ברכת כהנים was instituted on a daily basis they took stock of the ability of Kohanim to meet its requirements, including any requirement of intent. ברכת כהנים even allowed (perhaps better: required) those who were not particularly devout to perform the blessing.¹¹ To argue that future generations became so deficient in their ability to achieve the requisite intent to me relies on the presumption of ירידת הדורות (the concept that our generations are getting progressively worse), which at best lacks sufficient evidence to justify abrogation of a mitzvah. Perhaps there would be some reason to advise Kohanim that if they are in the wrong mindset they should excuse themselves from participating in the blessing. However, I do not think that the intent requirement associated with ברכת כהנים provides adequate support for the Ashkenazi elimination of this mitzvah from regular prayer services.

It seems to me that if ברכת כהנים was originally a fixture in all Jewish communities, the more likely scenario for its elimination is the rise of a practice for Kohanim to immerse in a מקוה (ritual bath) prior to doing ברכת כהנים, and the difficulty that arose with doing so during cold winters.¹² Although Rabbi Yoseph Karo points out that this is not a good excuse for the limitation of Birkat Kohanim,¹³ it is a more than plausible explanation for why the practice might have become limited, especially in the colder climates of Ashkenaz.¹⁴ This would be similar to practices that arose whereby women would not say halakhically required blessings during their monthly impurity despite the fact that there was no halakhic constraint on making such blessings.¹⁵ Both cases would be examples where cultural mores concerning states of impurity and performance of commandments resulted in people failing to fulfill commandments despite the fact that halakhah clearly did not restrict their performance of those mitzvot. This would also explain why ברכת כהנים was preserved during holidays, since there was widespread practice for men to go the מקוה prior to holidays.¹⁶ Perhaps after some holes were poked in the theory that ברכת כהנים required ritual immersion, the happiness/love excuse was unearthed to “better” explain the restriction of ברכת כהנים to holidays.

¹⁰ See e.g. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה כו (although Rambam does not use the words “בכל יום” (every day) in his formulation in Mishneh Torah, ספר החינוך מצוה שעה, ספר החינוך מצוה שעה).

¹¹ See e.g. Rambam’s eloquent halakhah on this point:

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק טו

כהן שלא היה לו דבר מכל אלו הדברים המונעין נשיאת כפים אף ע"פ שאינו חכם ואינו מדקדק במצות או שהיו הבריות מרגנים אחריו או שלא היה משאו ומתנו בצדק הרי זה נושא את כפיו ואין מונעין אותו, לפי שזו מצות עשה על כל כהן וכהן שראוי לנשיאת כפים ואין אומרים לאדם רשע הוסף רשע והמנע מן המצות.

¹² See e.g. בית יוסף אורח חיים סימן קכח ד"ה כתב האגור ט"ז אורח חיים קכח:מד.

¹³ בית יוסף אורח חיים סימן קכח ד"ה כתב האגור. He argues that since ritual immersion is not required, the extraneous practice of immersion should not lead to the elimination of the required act of Birkat Kohanim.

¹⁴ Thank you to Avi Feldblum for pointing out that this explanation is particularly sensible for colder Ashkenazi climates.

¹⁵ See e.g. “The Distancing of Menstruants from the Synagogue and Sacred Rights by Rabbi Diana Villa and Rabbi Monique Susskind Goldberg” available at <http://www.responsafortoday.com/images/Li15-e.pdf>, and in particular p. 19 re ברייתא דמסכת גדה and following.

¹⁶ See e.g. Rabbi Moses Isserless’s glosses at תרונו and שולחן ערוך אורח חיים תקפא:ד.

Appendix – Sources Referenced

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לט עמוד א

שאלו תלמידיו את ר' אלעזר בן שמוע: במה הארכת ימים? אמר להן: מימי . . . ולא נשאתי כפי בלא ברכה. מאי מברך? אמר רבי זירא אמר רב חסדא: אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה.

תלמוד בבלי מסכת תענית דף כו עמוד א

/משנה/. בשלשה פרקים בשנה כהנים נושאים את כפיהן ארבע פעמים ביום: בשחרית, במוסף, במנחה, ובנעילת שערים בתעניות ובמעמדות, וביום הכפורים.

באר שבע מסכת סוטה דף לט עמוד א¹⁷

לברך את ישראל באהבה. וא"ת באהבה היכא כתיבא או רמיזא בתורה. וי"ל דכתיב (במדבר ו, כג) אמור להם מלא, ואמרו במדרש תנחומא (נשא אות י') ובמדרש רבה (במד"ר יא, ד) דלהכי כתיב אמור מלא, אמר להם הקדוש ברוך הוא לכהנים לא מפני שאמרתי לכם שתהיו מברכים את ישראל תהיו מברכין אותם באנגריא ובבהלות, אלא תהיו מברכין בכוונת הלב כדי שתשלוט הברכה בהם כו', והיינו באהבה כלומר בכל לב. כן נ"ל. [א. ה. עי' מהר"ץ חיות]:

במדבר רבה (וילנא) פרשת נשא פרשה יא:ד

אמור להם מלא אמר להם הקדוש ברוך הוא לכהנים לא מפני שאמרתי לכם שתהיו מברכים את ישראל תהיו מברכים אותם באנגריא ובבהלות אלא תהיו מברכין בכוונת הלב כדי שתשלם הברכה בהן לכך נאמר אמור להם.

ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה כו

והמצוה הכ"ו היא שנצטוו הכהנים לברך את ישראל בכל יום והוא אמרו יתעלה (נשא ו) כה תברכו את בני ישראל אמור להם. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בפרק אחרון ממגילה (כג ב, כד א) ותענית (כו א - כז א) ובשביעי ממסכת סוטה (לב א, לז ב - מ א):

ספר החינוך מצוה שעח

שנצטוו הכהנים שיברכו ישראל בכל יום, שנאמר [במדבר ו', כ"ג] כה תברכו את בני ישראל אמור להם.

בית יוסף אורח חיים סימן קכח אות מד ד'ה כתוב עוד

כתב האגור (סי' קעו) שנשאל מהר"י מולין (שו"ת מהרי"ל החדשות סי' כא) למה אין הכהנים נושאים כפיהם בכל יום מאחר שהוא מצות עשה והשיב מפני שמנהג הכהנים לטבול קודם כמו שכתוב בהגהות מיימוניות ובכל יום קשה להם לטבול בחורף ולכן עלה המנהג דוקא ביום טוב וגם מטעם ביטול מלאכה וכשהכהן אינו נקרא אינו עובר עכ"ל דחק עצמו לקיים מנהג מקומו ואינו מספיק כי מה שכתב מפני שנוהגים לטבול קודם האי חומרא דאתי לידי קולא היא ותלי תניא בדלא תניא שהרי טבילה לנשיאת כפים לא הוזכרה בתלמוד ואם הם נהגו להחמיר ולטבול למה יבטלו בשביל כך שלש עשה בכל יום ואף על פי שאינו עובר אלא א"כ נקרא מכל מקום מוטב להם שיקיימו שלש עשה בכל יום ולא יטבלו כיון שאינם מחוייבים משיטבלו ועל ידי כן יניחו מלקיים שלש עשה בכל יום וישר כחם של בני ארץ ישראל וכל מלכות מצרים שנושאים כפיהם בכל יום ואינם טובלים לנשיאת כפים:

¹⁷ 16th century.

שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קכח סעיף מד

כהן, אף על פי שהוא פנוי, נושא את כפיו. הגה: ויש אומרים דאינו נושא כפיו, דהשרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה, והמברך יש לו להיות בשמחה (מרדכי פרק הקורא עומד); ונהגו שנושא כפיו, אף על פי שאינו נשוי, ומכל מקום הרוצה שלא לישא כפיו אין מוחין בידו, רק שלא יהא בבית הכנסת בשעה שקורין כהנים או אומרים להם ליטול ידיהם. נהגו בכל מדינות אלו שאין נושאים כפים אלא בי"ט, משום שאז שרויים בשמחת יום טוב, וטוב לב הוא יברך; מה שאין כן בשאר ימים, אפי' בשבתות השנה, שטרודים בהרהורים על מחייתם ועל ביטול מלאכתם; ואפי' בי"ט, אין נושאים כפים אלא בתפלת מוסף, שיוצאים אז מבהכ"נ וישמחו בשמחת יום טוב (דברי עצמו). וכל שחרית ומוסף שאין נושאים בו כפים, אומר הש"צ: אלהינו ואלהי אבותינו וכו', כדלעיל סוף סי' קכ"ז; ויום הכפורים, נושאים בו כפים כמו בי"ט, ויש מקומות שנושאים בו כפים בנעילה, ויש מקומות אפי' בשחרית.

ט"ז על שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קכח סעיף מד

(לז) (פמ"ג) שאין נ"כ אלא בי"ט. ב"י בשם האגור כתב הטעם למה אין נ"כ בכל יום מפני שמנהג לטבול ובכל יום קשה לטבול וחלק הב"י ע"ז שלא הוזכר בגמרא טביל' לנ"כ ואם נהגו להחמיר ולטבול למה יבטלו בשביל זה ג' עשה בכל יום כו' ורבים מהכהנים פורשים מנשותיהם בי"ט בשביל הדוכן ושיבוש הוא בעיני דאם חוששין לטומאת קרי ולהחמיר על עצמם היה להם לטבול קודם דהרי כבר יש עליו טומאת קרי ותו דהא בא"י ובכל מלכות מצרים נ"כ כל ימות השנה וכי יפרשו לעולם מן נשותיהם וע"כ נראה שאין טעם להם וכ"ש אם נזדמנה טבילת מצוה שאין לבטל המצוה בשביל זה שאין לו יסוד ועיקר:

לבוש אורח חיים סימן קכח סעיף מג

כהן אבל, אם הוא בתוך שבעת ימי אבילות אינו נושא את כפיו, ויוצא מבית הכנסת בשעה שקורא הש"ץ או כשנותנים מים ליטול ידיהם, כדי שלא יהא עובר בשלש עשה, דטעמא שאינו נושא אינו מפני שהוא פטור ממנו אפילו כשקוראין אותו, אלא מנהג בעלמא מפני שאינו שרוי בשמחה, וראוי למברך שיהיה שרוי בשמחה, כמו שמצינו ביצחק אחר שאכל אמר [בראשית כו, ז] ואברכך, וכן מצינו כתוב [מ"א ח, טו] שמחים וטובי לב וכתוב בתריה ויברכו את המלך. ומטעם זה יש אומרים ג"כ שאם הוא אבל על אביו ואמו אינו נושא כפיו כל י"ב חדש, וכן נוהגין במדינות אלו, והוא הדין בשאר קרובים אינו נושא כפיו אפילו אחר שבעה כל זמן שנוהג בו דין שלשים: